

## Arrest

nr. 284 620 van 10 februari 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS  
Kroonlaan 88  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 10 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2022.

Gelet op het uitstel ter terechtzitting van 3 oktober 2022 naar de terechtzitting van 17 oktober 2022.

Gelet op het tussenarrest met nr. X van 24 oktober 2022 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om ter terechtzitting van 14 november 2022 te verschijnen.

Gelet op het tussenarrest met nr. X van 21 november 2022 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om ter terechtzitting van 12 december 2022 te verschijnen.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor verzoekster, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 1 september 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 17 mei 2019 om internationale bescherming. Op 10 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

#### *A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bezit u de Eritrese nationaliteit en bent u van Tigrinya origine. U bent orthodox christen. U bent afkomstig uit de Eritrese hoofdstad, Asmara en u woonde steeds in de wijk Abbashaul.*

*U ging tot de zesde graad naar school. Nadat u verkracht werd toen u 13 jaar was stopte u met school en hielp u uw moeder om dingen op straat te verkopen. Ook uw zus werd verkracht in het leger waardoor ze mentale problemen kreeg en uiteindelijk vrijgelaten werd uit het leger. Uw moeder ervaarde door de problemen van uw zus stress. Zowel omwille van uw eigen problemen als de zaken die uw zus en moeder meemaakten besloot u het land te verlaten in januari 2016. U nam een bus van Asmara naar Senafe. Onderweg werd u tegengehouden, aan de controlepost in Keskesse. Uw schoolkaart werd van u afgenomen en u moest een nacht in de controlepost verblijven totdat uw oom kwam bevestigen dat u bij hem op familiebezoek kwam. Vervolgens ging u naar Adi Abagi, het dorp waar de familie van uw moeder woonde, waar u een meisje ontmoette waarmee u de grens zou oversteken. U verbleef in Adi Abagi bij uw grootmoeder en de volgende dag ging u samen met het meisje naar Aromo waar jullie een nacht verbleven bij onbekenden. Van daaruit zetten jullie de reis verder naar Ethiopië waar jullie, eens de grens overgestoken, werden tegengehouden door Ethiopische soldaten. Jullie gingen naar Endabaguna en verbleven er één of twee weken. Vervolgens werd u een vluchtelingenkamp toegewezen. U verbleef zes maanden in het kamp 'Adi Harish' waarna u naar Hajer, Soedan ging waar u opnieuw een maand verbleef. Vervolgens reisde u verder naar Khartoem, Soedan waar u twee maanden verbleef. Daarna vertrok u naar Libië waar u ongeveer acht maanden verbleef tot u naar Italië kon vertrekken. U verbleef van 25 mei 2017 tot juli 2018 in Italië en diende daar op 1 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Zonder een beslissing te hebben ontvangen in Italië reisde u door naar Zwitserland in juli 2018. U diende er op 10 juli 2018 een aanvraag tot internationale bescherming in. Op 2 augustus 2018 werd door de Zwitserse asielinstantie besloten dat Italië verantwoordelijk was voor uw verzoek, waarop u het land verliet en verder reisde via Frankrijk naar België waar u in september 2018 aankwam. Zonder een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen werd u teruggestuurd naar Italië. In Italië diende u op 4 december 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in maar u verliet het land weer zonder een beslissing te hebben ontvangen in maart 2019. Vervolgens reisde u opnieuw via Zwitserland en Frankrijk om uiteindelijk terug aan te komen in België in april 2019. Op 17 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van de identiteitskaart van uw moeder neer, een foto van uw vader in uniform, een kopie van de doopakte van uw zoon, een foto van uw haar, een medisch document van uw ziekenhuisopname in Italië, een attest van medische opvolging omtrent uw zwangerschapsafbreking d.d. 18 juli 2019 van Dokter C. M. (...) en een psychologisch attest d.d. 31 januari 2020 van dokter E. D. (...).*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Uit de Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ blijkt dat u geen nood heeft aan bijzondere procedurele noden en dat er volgens u geen elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U legde wel een psychologisch rapport neer (d.d. 31 januari 2020) waarin onder andere staat dat het voor u moeilijk is om een lineair relaas te geven, dat u moeite heeft met tijdelijke inschattingen en concentratieproblemen heeft. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw medisch-psychologische toestand blijkt uit het door u neergelegde attest niet concreet wat de impact van uw symptomen op uw cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Op basis van uw verklaringen bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS kan vastgesteld worden dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Nergens uit het verslag van uw onderhoud bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS blijkt trouwens dat er zich tijdens deze gesprekken problemen zouden hebben voorgedaan, die het voor u moeilijk of onmogelijk maakten om uw motieven*

uiteen te zetten. Zodoende kan op basis van het geheel van gegevens in uw administratieve dossier niet geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bijgevolg werden er u op dit punt geen bijkomende specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Eritrea vreest u gevangen te worden genomen omwille van uw illegaal vertrek uit het land en dat uw moeder hier veel geld voor zou moeten betalen. Tegenstrijdigheden en vaagheden maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen in het algemeen en uw illegale vlucht uit het land specifiek.

In casu dient er vastgesteld te worden dat u over verscheidene cruciale aspecten van uw levensloop en uw relaas compleet tegenstrijdige verklaringen aflegde in Zwitserland en België en tussen uw Belgische verklaringen onderling, ondanks het feit dat u verschillende keren aangaf dat uw verklaringen grotendeels overeen zouden moeten komen tussen beide landen en het feit dat u de kans werd geboden om uit te leggen waarom uw verklaringen in die mate verschilden (NPO I, p. 8, 10, 12, NPO II, p. 5, 6 en 10).

Zo verklaarde u in Zwitserland geboren te zijn in Adi Abagi, Senafe en er gewoond te hebben u 12 jaar was bij uw grootouders langs moederszijde, waarna u bij uw vader in Gejeret district, Asmara gewoond zou hebben. Later woonde u in het Akria district, Asmara bij S. (...), een vriendin van uw moeder. Uw vader zou overleden zijn toen u 12 jaar was (verklaringen Zwitserland, p. 3, 5, 6. Hierna: CH, p. x). In België daarentegen liet u verstaan dat u geboren bent in Abbashaul district, Asmara en er verbleef tot aan uw vertrek, uw vader zou u nooit gekend hebben waardoor u er onmogelijk bij gewoond zou kunnen hebben (DVZ, nr. 10, NPO I, p. 3, 11 en NPO II, p. 3, 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd er u ook gevraagd of u ooit bij S. (...) woonde aangezien u dat verklaarde in Zwitserland, maar u stelde duidelijk dat u er wel vaak was en lang bleef, maar dat u er nooit gewoond heeft (NPO II, p. 7). U werd ook meermaals geconfronteerd met de stelling dat u in Zwitserland aangaf in Adi Abagi geboren te zijn en er geleefd te hebben tot uw 12e en dus niet heel uw leven in Asmara gewoond zou hebben. Waarop u louter zei dat u dat niet had gezegd, en dat het een vergissing geweest moet zijn en u enkel naar het dorp op bezoek ging toen u klein was. U werd verder gewezen op uw verklaringen in Zwitserland omtrent uw moeders verhuis naar Ethiopië toen u twee jaar was en het feit dat tijdens uw gesprek in Zwitserland aangaf dat uw familie (moeder en broer) nog steeds in Ethiopië zou wonen (CH, p. 7). U deed die Zwitserse verklaringen af als een vergissing van de tolk of de Zwitsers en dat het verhaal ging over uw grootmoeder- en vader, maar niet over uw eigen moeder en uzelf (NPO II, p. 6). U verontschuldigde zich over uw verkeerde verklaringen in Zwitserland, maar een afdoende verklaring waarom u dergelijk inconsistente verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen en deze van uw familie bleef uit waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden vaststaan (NPO I, p. 11 en NPO II, p. 10). Zodoende wordt reeds een serieuze discrepantie vastgesteld in uw verklaringen tussen Zwitserland en België. Het meest frappante verschil in uw verklaringen, namelijk bij uw vader gewoond te hebben versus uw vader nooit gekend hebben, kan onder geen enkel beding goed gepraat worden.

Ook tijdens uw verschillende verklaringen op het CGVS kon u overigens geen consistente verklaringen afleggen over uw specifieke woonplaatsen in Eritrea, daar u bij het DVZ aangaf afkomstig te zijn van de Geza Berhanu wijk (DVZ, nr. 10) en ten overstaan van het CGVS tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud het enkel over uw woonplaats in Abbashaul had (NPO I, p. 3). U werd uitdrukkelijk gevraagd of u dan altijd in hetzelfde huis woonde, wat u beaamde (NPO I, p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zei u plots dat u zowel in Gejeret als in Enda Nora heeft gewoond en later pas naar Abbashaul verhuisde (NPO II, p. 4) waardoor u onmogelijk altijd in hetzelfde huis in Eritrea woonde. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u alles behalve duidelijk zicht geeft omtrent uw eigenlijke verblijfplaatsen in Eritrea, zelfs nadat u verschillende kansen kreeg om uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent uit te leggen.

Ook over de verblijfplaatsen van uw familieleden legde u tegenstrijdige verklaringen af in de verschillende landen. In Zwitserland vertelde u dat uw zus bij uw grootouders in Adi Abagi verbleef. Uw moeder zou Eritrea verlaten hebben toen u zelf twee jaar was (in het jaar 2000) en ze zou in Ethiopië bevallen zijn van

uw broer (zie eerder). Op het moment van uw interview in Zwitserland wist u dat uw moeder in Awash, Ethiopië woonde, maar u wist niet waar uw broer verbleef (CH, p. 7). Over uw eigen zoon zei u in Zwitserland dat hij werd achtergelaten bij S. (...) in Asmara (CH, p. 6). In België verklaarde u compleet andere dingen over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Hoewel u uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS begon met te verklaren dat zowel uw zus als moeder in Abbashaul, Eritrea woonden verklaarde u later plots dat ze in Ethiopië verbleven. Uw broer zou wel altijd in Abbashaul gebleven zijn (NPO I, p. 3 en 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u dan weer aan dat uw moeder, zus en zoon terugkeerden van Ethiopië naar Eritrea. Uw zoon zou volgens uw Belgische verklaringen dan weer altijd bij uw moeder gebleven zijn en dus niet achtergelaten zijn bij S. (...) in Asmara (NPO I, p. 3, 6). Die laatste stelling bevestigde u nogmaals tijdens uw tweede gesprek op het CGVS, na confrontatie met die tegenstrijdigheid hamerde u op het feit dat S. (...) uw familie gewoon veel hielp, maar dat uw zoon altijd bij uw moeder bleef (NPO II, p. 7 en 10). Opnieuw kon u geen eenduidige verklaringen afleggen over de verblijfplaatsen van uw eigen familieleden en uw eigen zoon.

Zowel uw verklaringen over uw scholing als over uw beroep verschillen in beide landen. U haalde in Zwitserland aan maar tot de 3e graad naar school te zijn gegaan in Adi Abagi en er geen schoolkaart te bezitten (CH, p. 5 en 8). In België gaf u dan weer aan in Asmara naar school te zijn gegaan tot de vijfde (DVZ) of zesde graad (CGVS) en zou u wél een schoolkaart gehad hebben (DVZ, nr. 11, NPO I, p. 4 en NPO II, p. 4). Over uw eigen beroep zei u in Zwitserland eerst als huisslavin gewerkt te hebben van uw stiefmoeder en daarna zou u in het restaurant van S. (...) gewerkt hebben (CH, p.5). In België maakte u daarvan dat u uw moeder hielp met dingen op straat te verkopen, maar dat u daarbuiten nooit ander werk gehad zou hebben (NPO I, p. 4). U gevraagd naar uw Zwitserse verklaringen over S. (...) zei u dat ze een vriendin was van uw moeder die jullie soms (financieel) hielp. U beaamde wel dat S. (...) een restaurant had en dat u er wel eens ging helpen, maar bleef erbij dat u er niet echt gewerkt had (NPO II, p. 7), waarmee u de vastgestelde discrepantie echter niet verklaart maar louter ontkent. Wederom wijken uw verklaringen tussen de verschillende landen enorm af en kon u hiervoor geen deugddoende uitleg geven.

Over uw partners verklaarde u in Zwitserland dat u een koppel was met M. (...) in Eritrea, u wou zelfs met hem trouwen en sprak doorheen uw verklaringen in Zwitserland vol lof over hem en gaf aan dat hij uw zoon genegen was waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat u een sterke en romantische band had met hem (CH, p. 3, 8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde u M. (...) dan weer helemaal niet uit eigen beweging en zou u pas in België uw eerste liefde gevonden hebben (NPO I, p. 6). U geconfronteerd met deze vaststelling zei u dat er een probleem geweest moet zijn met de tolk en lachte het idee dat u met M. (...) wou trouwen helemaal weg (NPO I, p. 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf u wel toe dat u een hechte band had met M. (...), maar bleef u erbij nooit een relatie met hem gehad te hebben. U zei dat u door hem gekwetst werd en dat u niet meer over hem wou praten (NPO II, p. 2 en 5), wat in schril contrast staat met het feit dat u zo genegen over M. (...) sprak in Zwitserland terwijl hij u net voor uw interview zou ingelicht hebben van het feit een kind te verwachten met een andere vrouw (CH, p. 3, 8, 10 en NPO II, p. 5). Wat er ook van zij, is het ongeloofwaardig dat u uw kansen op internationale bescherming, zowel in Zwitserland als in België, zou wagen omwille van een persoonlijk conflict met M. (...) indien u werkelijk het land verliet omwille van zware problemen en wetende dat u gestraft zou worden bij terugkeer.

Uit al voorgaande tegenstrijdigheden dient geconcludeerd te worden dat het door u geschetste beeld van uw leven in Zwitserland compleet afwijkt van de manier waarop u uw leven in België voorstelt. U werd meermaals met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, maar deed ze af als zaken die u niet gezegd zou hebben en beweerde verschillende keren dat u in Zwitserland nooit een asielaanvraag wou indien (NPO I, p. 10 – 12). Uit uw Zwitserse dossier blijkt echter nergens dat u gedwongen werd om daar een asielaanvraag in te dienen, u ging namelijk zelf naar de politie om een aanvraag in te dienen. In België werd u uitdrukkelijk gewezen op uw plicht om de waarheid te vertellen, desondanks blijkt duidelijk dat u verschillende zaken verzonnen moet hebben daar u ook in uw onderlinge Belgische verklaringen niet consistent bent (NPO I, p. 2, 12 en NPO II, p. 2). Deze vaststellingen leiden er dan ook toe dat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op de helling komen te staan.

Daarnaast gaf u ook over hetgeen u in Eritrea overkomen is volledig uiteenlopende verklaringen ten aanzien van de Zwitserse en Belgische asielinstanties. U gaf namelijk aan dat u schrik had in Eritrea omdat u het slachtoffer werd van een verkrachting (NPO II, p. 5). Er dient echter vastgesteld te worden dat u ook over die verkrachting afwijkende verklaringen aflegde. Om te beginnen gaf u in Zwitserland aan verkracht te zijn geweest op 16-jarige leeftijd (CH, p. 9) terwijl u in België zei dat u 13 jaar was op het moment van die feiten (NPO I, p. 4 en 6). Nog meer verbazingwekkend zijn uw volstrekt tegenstrijdige verklaringen over de daders van het incident aangezien u in Zwitserland verklaarde dat u werd verkracht

door twee soldaten die u niet kende en dat u omwille van schrik en schaamte geen klacht durfde in te dienen (CH, p. 3 en 9). Uit uw verklaringen van het CGVS blijkt dan weer dat u de dader bij naam kende, E. (...), het zou een klant van uw moeders winkel geweest zijn. De familie van de dader zou zelfs naar het doopfeest van uw zoon gekomen zijn en verder wist u te vertellen dat de dader zelf waarschijnlijk het land ontvluchtte uit angst voor de gevolgen van zijn daad. Volgens uw verklaringen in België vertelde u niemand wat u overkomen was omdat u zich mishandeld voelde en u wou dat niemand u zag (NPO I, p. 7). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, maar u zei louter dat u in Zwitserland niet zou gezegd hebben dat u door twee soldaten werd verkracht, dat u veel stress had en geen asielaanvraag wou indienen in Zwitserland (NPO I, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u over die tegenstrijdigheden aan dat u van slag was die dag omdat M. (...) te kennen gaf een kind te verwachten met een andere vrouw waardoor u niet wist wat te zeggen tijdens het interview en dat u weg wou uit Zwitserland om M. (...) nooit meer te zien (NPO II, p. 5). Niet enkel dient er opgemerkt te worden dat u tijdens de twee verschillende persoonlijke onderhouds op het CGVS compleet andere verklaringen gaf voor de tegenstrijdigheden, ook dient er gewezen te worden op het feit dat het ongeloofwaardig is dat u uw aanvraag tot internationale bescherming in gedrang zou brengen omwille van een persoonlijk conflict en dient er gewezen te worden op de lovende manier waarop u over M. (...) sprak tijdens uw interview in Zwitserland (CH, p. 3, 8, 10 en NPO II, p. 5). U gewezen op het feit dat er uit uw Zwitserse dossier niet blijkt dat u er gedwongen werd een asielaanvraag in te dienen, u ging zelf naar de politie om een aanvraag in te dienen, verzaakte u nog steeds om uit te leggen waarom uw verklaringen tussen de twee landen zo fel verschilden van elkaar daar u bleef benadrukken dat u niet van plan was in Zwitserland asiel aan te vragen (CH, p. 6, 8 en NPO I, p. 11).

Tevens bleken uw Zwitserse verklaringen omtrent uw illegaal vertrek uit het land af te wijken van wat u hierover verklaarde in België. Uw illegaal vertrek uit Eritrea is echter de kern van uw asielmotiveer en er mag dan ook verwacht worden van u dat u daarover van bij het begin, zowel ten aanzien van de Zwitserse als Belgische asielinstanties, eenduidige en waarheidsgetrouwe verklaringen over aflegde, wat in casu niet het geval is. Volgens uw verklaringen in Zwitserland nam u de bus naar Senafe en werd u aan een controlepost tegengehouden, maar omdat u geen identiteitskaart had werd u gevangengenomen voor één nacht tot uw familieleden u kwamen helpen (CH, p. 8). Bij het CGVS daarentegen zei u dat u bij de controlepost in Keskesse werd tegengehouden en er moest blijven omdat er uit uw schoolkaart bleek dat u in Asmara woonde (NPO I, p. 12 en NPO II, p. 8). Van een identiteitskaart die u niet zou bij hebben was geen sprake meer. Volgens uw Zwitserse verklaringen zou u nadat u werd vrijgelaten onmiddellijk uw tocht naar Ethiopië hebben verder gezet en er reeds de volgende ochtend zijn verwelkomd door Ethiopische soldaten, in het dorp 'Aromo' (CH, p. 8). In België gaf u dan weer te kennen dat u na uw nacht in de controlepost doorreisde naar Adi Abagi en dat u daar bij uw grootmoeder verbleef. In uw eerste verklaringen bij het CGVS gaf u aan een nacht bij uw grootmoeder gebleven te hebben, tijdens het volgende persoonlijk onderhoud bleef u er misschien wel een week, alleszins langer dan één nacht. Vervolgens zou u doorgereisd zijn naar Aromo in Eritrea waar u bij onbekenden overnachtte en pas de volgende dag wandelde u door naar Ethiopië (NPO I, p. 12, 14 en NPO II, p. 8). In Zwitserland zou u dus twee nachten of zelfs een week minder onderweg zijn geweest en niet bij uw grootmoeder overnacht hebben en niet bij onbekenden in Aromo. Verder bleek u in Zwitserland onder de indruk te zijn dat Aromo in Ethiopië lag, maar wist u in België dan weer wel dat dit in Eritrea ligt (CH, p. 8 en NPO I, p. 12). In België bleek u zichzelf ook tegen te spreken over waar en wanneer u het meisje leerde kennen waarmee u de grens overstak. Eerst gaf u aan haar in Adi Abagi ontmoet te hebben en in datzelfde gesprek gaf u later aan haar pas in Aromo ontmoet te hebben. Tijdens uw volgende gesprek gaf u opnieuw aan dat u in Aromo een meisje ontmoette die van Adi Abagi was waarmee u afsprak samen te vertrekken (NPO I, p. 13 en 14 en NPO II, p. 9). Het behoeft weinig verduidelijking dat u er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent uw illegale uitreis uit Eritrea, waardoor deze alle geloofwaardigheid missen. Ook uw verdere reis eenmaal u de grens met Ethiopië was overgestoken is frappant tegenstrijdig. U vervolgde namelijk uw verklaringen in Zwitserland met aan te geven dat u in Endabaguna kamp in Ethiopië werd geregistreerd en later naar Adi Harish vluchtelingenkamp werd overgebracht en dat u daar dan zes maanden verbleef om daarna verder te reizen naar uw moeder in Awash en nog eens drie maanden later uw vlucht richting Europa verder aanvatte (CH, p. 8). In België vertelde u ook over Endabaguna en Adi Harish vluchtelingenkamp, maar maakte u echter geen gewag van een tussenstop bij uw moeder, sterker nog, u liet uitschijnen Awash niet eens te kennen (NPO, p. 16 en 17). Later gaf u aan het CGVS wel toe dat u Awash kende omdat uw moeder u had gezegd dat jullie daar familie zouden hebben. Op de vraag waarom u Awash dan vermeldde in Zwitserland zei u dat uw verhaal vergist moet zijn geweest met dat van uw moeder (NPO II, p. 10). Volgens uw verklaringen in België verbleef u niet bij uw moeder tijdens uw tocht door Ethiopië en liet u haar niet weten dat u uw vlucht aanvatte, maar contacteerde u haar onderweg om haar op de hoogte te brengen. De verklaringen daarover verschillen dan weer tussen uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud. Op 25 augustus 2020 vertelde u dat u uw moeder op de hoogte

*bracht van uw vertrek uit het land nadat u in Ethiopië aankwam en dat uw vrienden vanuit Italië moesten bellen omdat het onmogelijk was om van Ethiopië naar Eritrea te bellen, maar op 23 april 2021 verklaarde u dat u uw moeder wel zelf telefonisch kon spreken en dat u haar belde vanuit Soedan (NPO I, p. en NPO II, p. 9). Over die laatste discrepantie zei u dat u zich misschien vergiste, maar dat u wel degelijk zelf uw moeder belde om te zeggen dat u veilig was aangekomen (NPO II, p. 9). Verder gaf u in Zwitserland aan een week in Hajer, Sudan geweest te zijn, een maand in Khartoem, Sudan en twee weken in Libië (CH, p. 8). Op het CGVS zei u een maand in Hajer geweest te zijn, twee maanden in Khartoem en acht maanden in Libië (NPO I, p. 17). De door u vooropgestelde tijdlijn en gebeurtenissen onderweg verschillen enorm tussen beide landen en er zijn ook afwijkingen in uw Belgische verklaringen onderling hierover. De discrepanties in uw verklaringen over uw illegale vlucht zijn aanzienlijk wat er toe noopt te concluderen dat u geen reëel zicht gaf over de door u afgelegde route en wijze waarop u Eritrea illegaal verliet.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht biedt op de wijze waarop u Eritrea verlaten hebt. Logischerwijs en alle vaststellingen in acht genomen mag verondersteld worden dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land.*

*U legde een psychologisch attest neer waarin onder andere verduidelijkt werd dat het voor u moeilijk is om een lineair relaas te geven, dat u moeite heeft met tijdelijke inschattingen en concentratieproblemen heeft. Er kan begrip worden opgebracht voor de moeilijkheden die u hebt, en zonder afbreuk te willen doen aan de in de attesten beschreven pathologie, kan toch opgemerkt worden dat niet kan worden vastgesteld dat uw psychologische problemen in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen. Nergens in dit attest wordt bovendien melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Hoewel in het attest wordt vermeld dat het voor u moeilijk is een lineair verhaal te vertellen blijkt dat u zowel in Zwitserland als in België in staat bleek te zijn om vlotte en duidelijke verklaringen af te leggen en dat u in beide landen over ruim voldoende cognitieve capaciteiten bleek te beschikken om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Desondanks weken uw verklaringen in Zwitserland en België compleet van elkaar af zonder dat u voor die discrepanties een bevredigende uitleg kon geven. Zoals hierboven beschreven werd u meermaals geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, u stak dit op de stress die u ervaarde, op het feit dat u gekwetst werd door M. (...), vergissingen van zowel uw kant als van de kant van de asielinstanties en op fouten van de tolk. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat uw afwijkende verklaringen verder gingen dan zaken over M. (...), waarop u kwaad was, maar opnieuw stak u het louter op een vergissing dat het verhaal van uw moeder als het uwe werd beschouwd, u begreep zelf ook niet hoe dit als het uwe beschouwd kon worden in Zwitserland (NPO II, p. 10). Uw excuses ter rechtvaardiging van uw talloze tegenstrijdige verklaringen konden niet overtuigen. Er werd al uiteengezet waarom er geen geloof werd gehecht aan uw excuus dat u door uw conflict met M. (...) geen consistente verklaringen kon afleggen. Verder zijn uw verklaringen in die mate afwijkend dat deze verschillen ook niet kunnen worden afgeschoven op stress en al helemaal niet op zoveel fouten van de asielinstanties en/of tolken. Bovendien blijkt uit uw eigen rechtzettingen dat u wel degelijk bewust bent van de discrepanties in uw verklaringen en dat u bewust de waarheid ombuigt. De vaststelling dat u bovendien eerst verklaarde wel degelijk 'bijna hetzelfde' te hebben verklaard in Zwitserland in plaats van meteen duidelijkheid te verschaffen over wat kon verschillen en waarom doet verder volledig afbreuk aan uw geloofwaardigheid (NPO I, p. 8). Met andere woorden verzaakte u aan uw plicht tot medewerking en uw plicht tot duidelijkheid te scheppen in uw reële situatie.*

*Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. U maakte dan ook niet aannemelijk ooit dienstplichtig geweest te zijn of dit te zullen zijn in geval van terugkeer naar Eritrea. Uit onze informatie blijkt verder dat vrouwen met kinderen de facto vrijgesteld worden van hun dienstplicht (zie informatie in uw administratief dossier). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal*

*vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.*

*Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u verschillende documenten neer. De identiteitskaart van uw moeder toont louter haar identiteit aan. De foto van uw vader in uniform biedt geen garantie omtrent wie er te zien is op de foto, waar en in welke omstandigheden deze foto werd genomen en houdt bovendien geen verband met bovenstaande motieven. De doopakte van uw zoon bevat louter gegevens met betrekking tot zijn doop. Uit de foto van uw haar blijkt niet in welke omstandigheden deze werd genomen en omwille van welke reden u te kampen heeft met haaruitval. De medische documenten van uw ziekenhuisopname in Italië en omtrent uw zwangerschapsafbreking in België worden niet in twijfel getrokken en tonen aan dat u effectief (twee) zwangerschapsafbrekingen onderging. Omtrent uw psychologisch attest d.d. 31 januari 2020 werd reeds uiteengezet waarom deze vaststellingen uw tegenstrijdige verklaringen niet kunnen vergoelijken. Verder kan een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.*

*U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit, nationaliteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.*

*Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaalde in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.*

### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/9, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van “het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een beknopte theoretische toelichting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en het citeren van de motieven van de bestreden beslissing, laat verzoekster het volgende gelden:

*“• De beslissing verwijst niet naar artikel 48/9 § 4 van de wet van 15.12.1980 en stelt dat er geen nood is aan specifieke steunmaatregelen ondanks de verwijzing naar een psychologisch attest dat de psychische problemen van de verzoekende partij vaststelt.*

*Het CGVS heeft derhalve geen rustige tempo geboden. geen bijkomende tijd om de antwoorden te formuleren, geen mogelijkheid tot bijkomende pauzen aangeboden, hetgeen een minimum zou zijn geweest om de verwarring van de verzoekende partij tegemoet te komen.*

*Dat deze maatregelen eerder trouwens normaliter zouden moeten worden toegepast, daar asielzoekers reeds vermoeden worden een kwetsbaar profiel als dusdanig te vertonen...*

*Men ziet echter niet in hoe deze maatregelen, – die in casu niet eens getroffen werden –, van aard zouden zijn om de gevolgen van een traumatische ervaring of geheugenstoornissen te compenseren...*

*Daar waar in casu het trauma moeilijk kan worden genegeerd : het staat sowieso vast dat de verzoekende partij moeder werd op dertienjarige leeftijd, zodat een vermoeden van verkrachting sowieso aannemelijk is.*

*De verzoekende partij heeft de geboortacte van haar zontje voorgelegd.*

*Dat het bestaan van psychische problemen echter niet alleen en enkel aangekaart dienen te worden in het kader van steunmaatregelen tijdens een interview, doch ook in het kader van de bijzondere nood aan bescherming van een bijzonder kwetsbaar profiel, de bijzondere moeilijkheid of het bijzonder risico dat de persoon met bijzonder kwetsbaar profiel zou lopen in geval van terugkeer naar zijn geboortestreek, zowel in het kader van de beoordeling van de vluchtelingenstatus als in het kader van de subsidiaire bescherming.*

*Dat het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij, en daarmee ook haar aan gepaard weerstandsvermogen-, geconfronteerd dient te worden enerzijds met de toestand ter plaatse.*

*Hetgeen in casu niet gebeurde, behoudens een heel summier onderzoek van de bijzondere procedurele noden.*

*Verzoeker lijdt aan aanzienlijke psychische stoornissen die in België zijn vastgesteld en ook behandeld. Terwijl verzoeker hoe dan ook een uiterst kwetsbaar profiel heeft, waarmee rekening moest worden gehouden, zowel wat betreft bijzondere procedurele behoeften als de risico's bij terugkeer naar Eritrea. Het is aan het CGVS om rekening te houden met de algemene situatie van een persoon en de algemene situatie in het land waarnaar een asielzoeker moet worden teruggestuurd, wat ook in overeenstemming is met de Proceduregids.*

*De "Gids voor procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967" bepaalt dat ook rekening moet worden gehouden met de context in het land:*

*"(...)"*

*De tegenpartij analyseert alle elementen afzonderlijk zonder een algemeen beeld van de situatie te hebben en dat is in strijd is met de richtlijnen van de UNHCR Proceduregids.*

*Het CGVS acht het relaas niet geloofwaardig op grond van een aantal aangehaalde leemten, tegenstrijdigheden, ongerijmdheden en een gebrek aan algemene geloofwaardigheid die in fine steunt op de tegenstrijdigheden die aangehaald werden na vergelijking van de verklaringen die de verzoekende partij afgelegd heeft in België en haar vorige verklaringen, afgelegd in Zwitserland...*

*Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:*

*(...)*

*Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming bepaalt dat:*

*(...)*

*De bestreden beslissing is eigenlijk enkel gebaseerd op tegenstrijdigheden of omissies en onduidelijkheden.*

*Nochtans, maakte de dossierbehandelaar nergens de moeite om verzoeker te confronteren met al deze kritiek.*

*En in casu rekening houdende met het kwetsbaar profiel van de verzoekende partij en haar uitleg ivm de aangehaalde tegenstrijdigheden, uitleg dat dient in casu geanalyseerd te worden aan het licht van haar kwetsbaar profiel en de opgelopen trauma die aan de basis staat van die kwetsbaarheid.*

*De verzoekende partij verklaart voor het merendeel dat haar relaas in Zwitserland ingefluisterd werd door haar toenmalige vriend M. (...) die haar heel gemakkelijk kon overtuigen dat zij met deze versie gemakkelijker erkend zou worden als vluchteling.*

*De verzoekende partij was jong en onervaren en vertrouwde de jonge man volledig;*

*De versie die in Zwitserland werd geserveerd was voor de verzoekende partij psychologisch gemakkelijk om te aanvaarden en verder was deels van het relaas niet helemaal volledig foutief aangevoeld door de*

verzoekende partij vermits het voor een deel overeenstemde met hetgeen haar eigen moeder had beleefd...

De verzoekende partij herinnert ten deze hetgeen zij reeds hoger heeft aangevoerd :

"De verzoekende partij wenst duidelijk te maken dat haar leven tot hiertoe bepaald werd door omstandigheden die zij voor een groot deel niet vrijwillig heeft gekozen, maar die met elkaar een band houden ;

Het wordt door de verwerende partij niet ernstig betwist dat de verzoekende partij op dertienjarige leeftijd moeder werd, naar aanleiding van een gedwongen relatie en dat zij met een zekere M. (...) een liefdesverhouding had die in haar oorsprongland Eritrea was ontstaan en later in Zwitserland verder gezet werd, tot de verzoekende partij diende vast te stellen dat de jongen haar grof bedrog: hij verwachtte een kind met een ander meisje.

De verzoekende partij is intellectueel beperkt ondanks het aflopen van enkele studie jaren.

Haar emotioneel evenwicht is heel labiel en werd waarschijnlijk voor een groot deel veroorzaakt door haar verkrachting op jonge leeftijd, met de verergerde omstandigheid dat zij ook moeder werd naar aanleiding hiervan.

Het CGVS heel helemaal niet stilgelegd bij deze centrale, traumatiserende ervaring.

Daar waar deze bepalend was voor het verdere leven van de verzoekende partij.

De verzoekende partij werd op 13 jarige leeftijd psychologisch niet gesteund.

Zij heeft haar gevoelens, haar pijn, schaamte en afschuw helemaal niet uitdrukken of verwerken...EN IS ERMEE GEBLEVEN;

Om dat te overleven heeft zij zich opgesloten in een wereld waarin zij de wekelijkheid iets rooskleuriger schilderde om er beter mee om te kunnen.

Dat haar vader overleden was klonk minder hard dan dat haar vader weggelopen was zonder naar haar om te kijken of dat haar moeder zich misschien als een prostituee had gedragen ...

Dat zij op 13 jarige leeftijd door militairen was verkracht, klonk minder zwaar dan verkracht te zijn geweest door een "goede klant" van de moeder: daar werd ze een slachtoffer van de oorlog zoals velen, een onteerd meisje of kind, maar een slachtoffer...

Zij heeft de man niet eens kunnen aanklagen om de schande te vermijden en de man bleef verder haar gezin bezoeken, als klant en vriend ;

Over haar eigen gevoelens was er geen sprake. Dat kwam gewoon niet aan bod. Ze voelde zich door haar moeder verraden.

Als haar zus eveneens verkracht werd, doch in het leger, heeft zij dat verder net meer mee willen maken en zag zij geen ander uitweg meer dan haar land te vluchten.

Dat haar zus mentale problemen vertoonde wou zij niet meemaken, destemee dat haar moeder hierdoor eveneens plots zwaar geraakt bleek ... daar waar haar eigen verkrachting weinig compassie had verwerkt, precies of zij de daad uitgelokt had.

De verzoekende partij is dolverliefd op M. (...) geraakt en geloofde in hetgeen zij geloven wou: de man ging met haar huwen, hij zou haar kind voor de zijne bijnemen, zij zouden samen een leven opbouwen, ver van haar verleden.

De verzoekende partij toen zij in Zwitserland verbleef, was volledig onder de invloed van M. (...), die de leiding had genomen van het koppel en die zeer zelfzeker bleek van de manier waarop de procedure verliep en de manier waarop zij haar relaas het best zou voorstellen, om een positief te halen.

De "aanpassingen" in haar verhaal die M. (...) haar voorstelde, waren voor de verzoekende partij niet erg moeilijk te integreren, vermits zij voor een groot deel overeenkwamen met de "zelfaanpassingen" van de verzoekende partij.

Met die verstande echter dat de verzoekende partij haar dromen nooit uitgebreid heeft uiteengezet...Met het gevolg dat zij geen volledig coherent relaas heeft kunnen voordragen van deze verkleurde versie van haar leven, zoals in Zwitserland afgelegd.

In Zwitserland heeft de verzoekende partij vernomen dat M. (...) een minnares had die bovendien zwanger was, vlak voor haar interview in het kader van haar asielaanvraag.

De verzoekende partij, die M. (...) volledig betrouwde, was meteen verwoest en vernield; Zij kon het ook moeilijk geloven.

Zoals zij eerder reeds reageerde, bleef de verzoekende partij in een eerste fase deze situatie volledig negeren: zij was totaal van kant, had het relaas dat M. (...) haar ingefluisterd had en dat haar niet zo vreemd klonk "geleerd" en zij voelde zich noch fysiek noch mentaal in staat om alles opnieuw ab initio te gaan vertellen.

Zij voelde zich nogmaals ingehaald door haar verleden.

Zij vertelde in Zwitserland hetgeen voorbereid was geweest, door M. (...), en samen met M. (...).

Toen zij echter begon te realiseren dat haar relaas met M. (...) definitief voorbij was en dat de man haar verraden had, deed zij opnieuw hetgeen zij het beste deed: zij negeerde tot het bestaan van de man en de relatie die zij met hem had onderhouden.

*Zij voelde zich eens te meer verraden, geschonden, vernederd en gekrenkt. ...Zonder dat zij zich op enige bijstand of hulp kon beroepen."*

*De uitleg van de verzoekende partij is aanneembaar indien een correcte inschatting gemaakt wordt van haar bijzondere, specifieke situatie en haar kwetsbaar profiel.*

*Verzoekende partij kan zich niet verweren indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen. Verzoeker wordt maar één maal gehoord en er wordt van verwerende partij verwacht dat hij de kans krijgt om zich te verdedigen en elke onduidelijkheid voor de dossierbehandelaar kan verklaren tijdens het gehoor.*

*De afdeling wetgeving van de Raad van State oordeelde dat er een niet geschreven grondrecht bestaat dat inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden door deugdelijke motieven.*

*De materiële motiveringsplicht is een technisch-juridisch middel om de interne wettigheid van een bestuurshandeling te onderzoeken. De motievencontrole houdt achtereenvolgens in:*

- 1. het onderzoek naar het bestaan van de motieven;*
- 2. het onderzoek naar de feitelijke juistheid van de motieven;*
- 3. het nagaan of de motieven juridisch juist zijn;*
- 4. het al dan niet bestaan van een redelijke verhouding tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.*

*Verzoeker is van oordeel dat de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen.*

- Om te bevallen van de verzoekende partij, - S. T. N. (...) -, ging haar moeder naar de woonplaats van haar eigen moeder (dus de grootmoeder van de verzoekende partij) in Adi Abagi in Senafe. Zodat zij tijdens de bevalling kon verzorgd en geholpen worden door haar eigen moeder. De moeder van de verzoekende partij verbleef er kort na de bevalling en ging dan terug naar haar eigen woning, dus ze woonden nooit echt bij de grootmoeder, het verblijf was heel tijdelijk. Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij hiervan zelf geen herinnering van heeft vermits zij pas enkele weken oud was...Het argument is derhalve, sowieso, weinig pertinent. Het was de moeder van de verzoekende partij die tot haar 12 jaar bij diens grootouders woonde.*

- De eigen woning van de moeder van de verzoekende partij was eerst nabij het herkenningspunt Enda Nora, een kalkfabriek, die in Gejeret district in Asmara gelegen is. Het gaat hierbij dus niet om verschillende locaties maar een en dezelfde locatie.*

- Daarna verhuisden ze naar de wijk Geza Berhanu in het Abu Shaul district, nog steeds in Asmara.*

- Het gaat dus opnieuw om 2 aspecten van en in dezelfde locatie. Bovendien is in de beslissing van CGVS duidelijk te lezen dat de ene benaming een wijk is en de andere benaming een district waarbij het voor CGVS al duidelijk moet zijn dat er geen verwarring is.*

- Bovendien zou het CGVS toch over deze meest basisinfo van wijken en districten van de hoofdstad van Eritrea dienen te beschikken om deze info te verifiëren. Het CGVS steunt derhalve op een niet correcte feitenvinding, omwille van een te weinig nauwkeurig onderzoek.*

- De tegenstrijdigheden die verder aangehaald worden staan niet vast, voor zover een objectieve lezing van de verklaringen gemaakt wordt. De eerste GESTELDE vraag was of de verzoekende partij op dezelfde plaats in Asmara heeft gewoond wat bij het vertalen logischerwijze zal overgekomen zijn als een vraag of ze in Asmara of in een andere plaats had gewoond, waarop het antwoord in die zin correct was: de verzoekende partij had enkel in de stad Asmara gewoond (NPO I, p.3). Dit werd eveneens duidelijk wanneer de vragen veel duidelijker werden gesteld in het tweede persoonlijk onderhoud waarbij ze bevestigde in hetzelfde huis te hebben gewoond. Maar deze vraag werd door de verzoekende partij geïnterpreteerd als "in een woonhuis" dus niet één en hetzelfde huis gedurende heel haar leven maar wel een volledig huis in tegenstelling tot een gedeeld huis of appartementsgebouw (NPO II, p.3-4). Wanneer de vraag duidelijker werd gesteld antwoordde de verzoekende partij dat ze kort in Gejeret heeft gewoond wat de interpretatie van CGVS die wordt aangehaald in de beslissing tegensprekt en meteen de verwarring verduidelijkt en een verklaring biedt.*

- Het is dus kennelijk onredelijk om dit als argument te gebruiken aangezien het persoonlijk onderhoud dit al verklaarde.*

- Tot slot dient eveneens te worden vastgesteld dat zo de Raad van oordeel zijn dat er toch een tegenstrijdigheid blijft bestaan, - quod non-, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze tegenstrijdigheden absoluut niet van die aard zijn om de beslissing te staven. Het betreft immers elementen die weinig of geen verband houden met de kern van de zaak, dien zich sowieso in ASMARA afloopt.*

- De verzoekende partij erkent en heeft erkend dat zij in Zwitserland door haar toenmalige vriend M. (...) werd geadviseerd wat zij moest zeggen om erkend te worden als vluchteling en dat indien zij dit niet zou doen, ze dan niet zou erkend worden. M. (...) maakte dus duidelijk misbruik van zijn macht en alterneerde de hoop op een positieve met de bedreiging van een negatieve...Zo mocht ze volgens haar toenmalige vriend in Zwitserland niet zeggen dat ze bij haar moeder woonde want dan zou die voor haar kunnen*

zorgen terwijl als ze bij de vader woonde die verdween, ze dan in een precare situatie was en meer kans op een positieve beslissing zou hebben. Als haar moeder in Ethiopië woonde dan zou die gemakkelijk kunnen herenigd worden met haar, vandaar dat verhaal, wat niet waar is en dat geeft de verzoekende partij degelijk toe.

- Het echte verhaal heeft ze wel in België verteld: ze leefde altijd bij haar moeder in Eritrea. Ze heeft dus effectief haar vader nooit gekend en geeft toe dat het verhaal daarover in Zwitserland, ingefluisterd door haar vriend M. (...) die ze toen blindelings vertrouwde, niet de waarheid was.

- Hetgeen een nieuwe leugen voor gevolg had in de Zwitserse versie ; Doordat haar moeder zich niet in Eritrea bevond (wat niet correct is, ze woonde er wel) en haar vader er niet meer was, moest ze een plaats hebben om op te groeien en vertelde ze in Zwitserland dat ze bij S. (...) de vriendin van de moeder woonde in het Akria district. Dit was niet waar en gekoppeld aan het ingefluisterde verhaal ivm de vader.

- De verklaringen van de verzoekende partij ivm "S. (...)", de vriendin van haar moeder, in België zijn wel correct: de vrouw woonde in het Akria district en de verzoekende partij ging er regelmatig met haar moeder naartoe. Die vrouw S. (...) hielp hen en liet hen er ook af en toe werken om geld te verdienen, maar ze "woonden" er nooit.

- In Zwitserland moest S. T. N. (...) van haar vriend zeggen dat ze maar enkele jaren naar school was geweest, om de reden dat ze door financiële problemen kwetsbaarder zou zijn en meer kans zou hebben op een positieve beslissing.

- De verklaringen in België zijn echter het correcte verhaal en het gaat niet om 2 verschillende versies. Het is namelijk zo dat de verzoekende partij haar school in de vijfde graad afwerkte en tijdens de zesde graad zwanger was en toen de school verliet. Ze had een schoolkaart van Asmara. Dit was al door mevrouw volledig beschreven waardoor ze zelf eventuele verwarring tussen 5de of 6de graad heeft weggenomen (NPO II, p. 4).

- De hoofdreden voor de stopzetting van het onderwijs is vooreerst de zwangerschap van het meisje. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het gezin, met een bijkomend en onverwachte kindje, evenmin nog het financieel vermogen had om de verzoekende partij verder te laten studeren.. De zaak werd echter zover niet eens besproken omdat de verzoekende partij vernield was en niet meer naar school wou...

- De verzoekende partij heeft dus in beide landen gesteld dat zij haar school had moeten stopzetten, doch heeft hiervoor een andere reden aangewend...Die in fine, elkaar overlappen:

- Belangrijk is wel om te duiden dat de verzoekende partij door haar vroege zwangerschap als jonge vrouw haar school moest stopzetten en dus niet voldoende geschoold is. Het is juist doordat ze geen scholing had en ze zo vreesde om terug te keren naar haar land dat ze haar vertrouwen legde in haar ex-vriend M. (...) die haar advies gaf om haar verhaal aan te passen om zo een positieve beslissing te krijgen.

- Deze acties waren net gericht om meer zekerheid te hebben om niet te moeten terugkeren en zichzelf in gevaar te brengen. In België had ze schrik om toe te geven dat ze in Zwitserland had gelogen waardoor ze dacht dat ze in België in dat geval een negatieve beslissing zou krijgen, nogmaals als niet-opgeleide persoon. En als slachtoffer van een blijvend trauma, die in casu door het CGVS volledig verwaarloosd wordt:

- In het tweede persoonlijke onderhoud gaf de verzoekende partij duidelijk toe dat ze had gelogen over haar relatie met M. (...) en dat ze alles wilde verklaren.

- De stelling in de negatieve beslissing van het CGVS dat ze in haar tweede persoonlijke onderhoud "geen relatie" met hem had gehad is pertinent onwaar en gaat in tegen alle referenties naar het tweede persoonlijke onderhoud die worden aangehaald. De verzoekende partij verklaarde dat ze niet de waarheid over M. (...) had verteld en dat ze nu de waarheid wilde vertellen (NPO II, p. 2). Ze hadden wel degelijk een relatie die startte in Italië (NPO II, p. 5) en ze bevestigde dat zij hem volledig vertrouwde en dat ze verliefd was maar dat wanneer een andere vrouw zwanger van hem was, dat haar hart gebroken was en ze weg wilde uit Zwitserland.

- Er staat verder enkel te lezen dat ze in Eritrea vrienden waren en geen relatie hadden (NPO II, p. 5-6).

- In het tweede persoonlijk onderhoud gaf de verzoekende partij duidelijk toe dat ze over M. (...) niet de waarheid had verteld en heeft ze uitdrukkelijk de waarheid verteld over M. (...) en de omstandigheden ivm hun relatie, van het begin tot het einde.

- Het is niet redelijk om te stellen dat er daarvoor geen verklaringen werden gegeven.

- Evenmin is het niet redelijk om niet met de heel humane gevoelens van de verzoekende partij rekening te houden, voornamelijk als terug in hun context geplaatst, zoals hier hoger beschreven werd.

- In een eerste fase van diepe teleurstelling en woedde negeert de verzoekende partij in België tot haar relatie met M. (...), waarover zij eigenlijk niet eens wenst te spreken, als zij wat tot rust heeft kunnen komen en de situatie deels verwerkt heeft, is zij in staat om haar nieuwe mislukking onder ogen te zien slaagt zij erin om het, al is het heel oppervlakkig, op te roepen.

- Ook voor de verkrachting was in Zwitserland het advies van M. (...) doorslaggevend :een verkrachting door soldaten zou haar een positieve beslissing opleveren in plaats van het echte verhaal.

- De verzoekende partij vertelde in België, op het persoonlijk onderhoud de waarheid over haar verkrachting: ze was jong, ongeveer 13 jaar en werd door een persoon verkracht die ze kende (hoewel niet persoonlijk) en was daarna zelfs, gedwongen, in contact met de "schoonfamilie" die met haar moeder zaken maakte (NPO II, p. 4-5).
- Het feit dat de verzoekende partij als meisje niet alleen onteerd maar ook volledig genegeerd werd zorgde onbetwist voor een bijkomend trauma...
- Het verhaal omtrent haar vlucht uit Eritrea heeft enkel zogenaamde verschillen dat vooral over verwarring gaat of wat reeds duidelijk was in de gehoren. Dat dient te worden herinnerd dat de geloofwaardigheid van het vertrek essentieel is omdat de verzoekende partij het land illegaal verlaten heeft en daardoor ernstig risico leidt bij een eventuele terugkeer naar Eritrea en aldus de erkenning als vluchteling verdient.
- Zowel de verklaringen in Zwitserland als België omtrent de arrestatie zijn volledig correct en vullen elkaar aan (CH p. 8, NPO I p.12, NPO II p. 8). De verzoekende partij nam de bus en werd in de controlepost aan Keskesse, vlakbij Senafe, tegengehouden omdat ze geen identiteitskaart had. Het enige wat ze kon geven was haar schoolkaart, die haar echter niet de toelating gaf om Asmara te verlaten. Ze werd gearresteerd en vermeldde haar oom T. (...) die in Senafe een bekende garage had en die de volgende dag kwam om haar te halen. Beide aspecten zijn dus waar en vullen elkaar aan, ze werd gearresteerd omdat ze geen identiteitskaart had én omdat haar schoolkaart haar aanwezigheid in de regio niet toestond.
- Voor de verklaringen omtrent de verwarring van de juiste reismogelijkheid uit Eritrea had de verzoekende partij al aangegeven tijdens het tweede persoonlijke onderhoud uitgebreid en in detail de vlucht omschreven, dat het bij het vorige onderhoud niet duidelijk was. Ze zei toen ook dat ze er "niet lang, ik weet niet precies hoe lang" bleef. Bij aandringen van de protection officer zei ze nog altijd "Misschien een week. Ik ben het vergeten" (NPO II, p. 8). Waardoor de exacte tijdsduur hier niet de grond van de negatieve beslissing kan zijn.

De aangehaalde "tegenstrijdigheden" dienen in de context te worden teruggeplaatst, ook rekening houdende met de persoonlijke, eigen problematiek van de verzoekende partij.

Dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de context, hetgeen de aangehaalde middelen schendt. Dat echter voldoende elementen bestaan, die niet correct door het CGVS werden beoordeeld, om te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Vervolgens citeert verzoekster artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en voert zij wat betreft de subsidiaire bescherming het volgende aan:

"Om voormelde redenen, vreest verzoekende partij dat zij het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

Het CG behandelt enkel de SB in het kader van artikel 48.4 C doch niet in het kader van artikel 48/4 b.

Het CGVS geeft echter geen enkele reden aan waarom in casu de SB bepaald bij artikel 48/4 b niet zou kunnen worden toegekend, gelet op het hoger beschreven profiel van verzoekende partij.

Dat het CGVS geen noemenswaardig onderzoek geleid heeft omtrent de gevaren die de verzoekende partij zou lopen in geval van terugkeer naar haar land, rekening houdende met een reeds gestoord psychologisch beeld en het feit dat de verzoekende partij een jonge, alleenstaande vrouw is, die thans slechts 24 jaar oud is.

De verzoekende partij vertelde dat haar zus in het leger gedwongen geïntegreerd werd en aldaar het slachtoffer werd van een verkrachting.

Deze gebeurtenis, - die op zich niet door het CGVS betwist wordt, was de rechtstreekse aanleiding voor het vertrek van de verzoekende partij die enerzijds de situatie thuis niet kon verdragen voor de reeds hoger vermelde redenen, niet exhaustief zijn, maar ook omdat zij vreesde dat haar iets ook dergelijks zou voorkomen.

Het kan redelijk aangenomen worden dat de verkrachting van haar zus voor de verzoekende partij een heel pijnlijke herinnering was voor haar eigen situatie, maar ook een onverdraagbare herinnering voor het feit dat dit nogmaals kon gebeuren, in de context van verplichte inlijving van de jonge mensen, waartoe zij ook behoort.

De inlijving net als het seksueel geweld zijn in Eritrea steeds aanwezig zoals vastgesteld werd ondermeer door Amnesty International;

Cfr <https://www.amnesty.org/en/location/africa/east-africa-the-horn-and-great-lakes/eritrea/report-eritrea/>

Dat verder dient te worden aangestipt dat de situatie in ERITREA sedert het vertrek van de verzoekende partij in 2017 en heden ook sterk gewijzigd is en ook slechter geworden is, meer bepaald nog voor vrouwen en christenen.

Dat de verzoekende partij een jonge vrouw is die ook een christen is, elementen die door het CGVS niet worden betwist.

Dat dit duidelijk is gemaakt door een heel recent Pools verslag van januari 2022 dat ondermeer het volgende stelt :

[https://www.opendoors.pl/sites/default/files/country\\_dossier/eritrea\\_wwl\\_2022\\_country\\_dossier.pdf](https://www.opendoors.pl/sites/default/files/country_dossier/eritrea_wwl_2022_country_dossier.pdf)

(...) P.16-17

En

(...) p.. 37-40

Dat het CGVS duidelijk de volledige problematiek van de verzoekende partij niet voldoende ernstig onderzocht werd, daar waar blijkt dat de verzoekende partij degelijk een risico zou lopen in geval van terugkeer naar haar land.

Dat daarnaast het CGVS geen enkele melding maakt van de hongersnood die in Eritrea aanwezig is en waarmee de verzoekende partij te kampen zou hebben in geval van terugkeer naar haar land.

Als vrouw vertoont de verzoekende partij een bijzonder kwetsbaar profiel.

Dat in het geval van Eritrea het dictatoriaal beleid er voor zorgt dat het land grotendeels afgesloten blijft van de buitenwereld, zodat het land niet eens tot internationale hulp geraakt...

In die mate ka het dictatoriaal beleid minstens deels als auteur van de hongersnood worden beschouwd.

Dat de volgende artikels deze stelling komen bekrachtigen.

(...)

Dat de verwerende partij dit aspect van de problematiek niet onderzocht heeft, daar waar een uitwijzing naar Eritrea, - hetgeen de verwerping van de aanvraag tot internationale bescherming leidt, - reeds heel problematisch blijft, daar dit land één van de meest repressieve dictatuur is ter wereld en dat het regime meer dan eens vergeleken werd met Noord Korea.

« Erythrée, nation esclave », sur Arte : voyage au bout de l'enfer Pour la première fois, des images tournées clandestinement, des témoignages de ceux qui ont réussi à fuir le pays, montrent ce qui se passe réellement à l'intérieur de la « Corée du Nord d'Afrique ».

Par Pierre Lepidi

Publié le 27 janvier 2022 à 15h06 - Mis à jour le 06 février 2022 à 21 h24

(...)

[https://www.lemonde.fr/culture/article/2022/01/27/erythre-nation-esclave-sur-arte-voyage-au-bout-de-l-enfer\\_6111236\\_3246.html](https://www.lemonde.fr/culture/article/2022/01/27/erythre-nation-esclave-sur-arte-voyage-au-bout-de-l-enfer_6111236_3246.html)

Vrije vertaling

"(...)

[https://www.lemonde.fr/culture/article/2022/01/27/erythre-nation-esclave-sur-arte-voyage-au-bout-de-l-enfer\\_6111236\\_3246.html](https://www.lemonde.fr/culture/article/2022/01/27/erythre-nation-esclave-sur-arte-voyage-au-bout-de-l-enfer_6111236_3246.html)"

## 2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het verslag "Eritrea: Full Country Dossier" van World Watch Research van januari 2022 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting van 14 november 2022 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met fotokopieën van het gezondheidsboekje van haar kind (stuk 1), van een psychiatrisch attest van 31 januari 2020 (stuk 2) en van een ongedateerd schrijven van C. D. (stuk 3) neer.

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepaling geschonden acht. Bovendien werd deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen omgezet in artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op

dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg hoe dan ook de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing”* moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

### 2.3.2. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*“Uit de Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ blijkt dat u geen nood heeft aan bijzondere procedurele noden en dat er volgens u geen elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. U legde wel een psychologisch rapport neer (d.d. 31 januari 2020) waarin onder andere staat dat het voor u moeilijk is om een lineair relaas te geven, dat u moeite heeft met tijdelijke inschattingen en concentratieproblemen heeft. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw medisch-psychologische toestand blijkt uit het door u neergelegde attest niet concreet wat de impact van uw symptomen op uw cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Op basis van uw verklaringen bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS kan vastgesteld worden dat u over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Nergens uit het verslag van uw onderhoud bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het CGVS blijkt trouwens dat er zich tijdens deze gesprekken problemen zouden hebben voorgedaan, die het voor u moeilijk of onmogelijk maakten om uw motieven uiteen te zetten. Zodoende kan op basis van het geheel van gegevens in uw administratieve dossier niet geconcludeerd worden dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bijgevolg werden er u op dit punt geen bijkomende specifieke steunmaatregelen verleend.*

*Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift te kennen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) haar *“geen rustige tempo”*, *“geen bijkomende tijd om de antwoorden te formuleren”* en *“geen mogelijkheid tot bijkomende pauzen”* heeft aangeboden, terwijl dit een minimum zou zijn geweest om aan haar verwarring tegemoet te komen. Zij betwist echter niet dat haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens haar bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat zij de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordde (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map ‘DVZ’, Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ). Op basis van deze vragenlijst oordeelde de gemachtigde van de bevoegde minister op 4 juli 2019 dat verzoekster geen procedurele noden heeft (*ibid.*, Beoordeling bijzondere procedurele noden). Verzoekster betwist evenmin de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het psychologisch rapport van 31 januari 2020 dat zij daarna neerlegde (adm. doss., stuk 6, map met ‘Documenten’) niet concreet blijkt wat de impact van haar symptomen op haar cognitieve mogelijkheden is of welke impact deze zouden hebben op haar deelname aan onderhavige procedure. Voorts blijkt uit de notities van haar eerste persoonlijk onderhoud dat verzoekster een pauze werd aangeboden van 12u57 tot 13u11 en dat aan verzoekster werd gezegd dat zij het altijd kan vragen indien zij nood heeft aan een

pauze (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2020, p. 2 en 9). Uit de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster een pauze werd aangeboden van 9u55 tot 10u19 en dat haar werd gezegd dat zij het altijd kan vragen indien zij nood heeft aan een pauze (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2021, p. 2 en 7). Uit niets blijkt dat het tempo van de interviews te snel ging voor verzoekster of dat zij onvoldoende tijd kreeg om haar antwoorden te formuleren, zodat zij zich wat dit betreft beperkt tot loutere beweringen. Verzoekster verklaarde aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud dat zij alle redenen van haar vertrek uit Eritrea had kunnen vertellen en dat zij niets meer wenste toe te voegen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2020, p. 18). Ook aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid om nog iets toe te voegen, een mogelijkheid waarvan zij gebruik maakte (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2021, p. 11-12). Voorts kan ook uit de notities van de persoonlijke onderhouds niet blijken dat verzoekster niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Verzoekster laat verder na *in concreto* toe te lichten op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht zij *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van haar relaas.

Een schending van artikel 48/9, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

### 2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is om haar vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken nu (i) zij over verscheidene cruciale aspecten van haar levensloop en haar relaas compleet tegenstrijdige verklaringen aflegde in Zwitserland en België en tussen haar Belgische verklaringen onderling, (ii) zij ook over hetgeen haar in Eritrea overkomen is volledig uiteenlopende verklaringen ten aanzien van de Zwitserse en Belgische asielinstanties gaf, (iii) haar Zwitserse verklaringen omtrent haar illegaal vertrek uit het land bleken af te wijken van wat zij hierover verklaarde in België en (iv) zij geen begin van bewijs bijbracht inzake haar identiteit, nationaliteit en reisweg. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

#### 2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij toen zij 13 jaar was verkracht werd en met school stopte en dat ook haar zus werd verkracht en daardoor mentale problemen kreeg. Door deze problemen zou zij in januari 2016 besloten hebben om haar land van herkomst, Eritrea, te verlaten. Zij verklaart bij terugkeer naar Eritrea te vrezen dat zij gevangen zal worden genomen omwille van haar illegaal vertrek uit het land en dat haar moeder hier veel geld voor zou moeten betalen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoekster over verscheidene cruciale aspecten van haar levensloop en haar relaas compleet tegenstrijdige verklaringen aflegde in Zwitserland en België en dat haar in België afgelegde verklaringen onderling eveneens tegenstrijdig zijn. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt uitvoerig toegelicht:

*“Zo verklaarde u in Zwitserland geboren te zijn in Adi Abagi, Senafe en er gewoond te hebben u 12 jaar was bij uw grootouders langs moederszijde, waarna u bij uw vader in Gejeret district, Asmara gewoond zou hebben. Later woonde u in het Akria district, Asmara bij S. (...), een vriendin van uw moeder. Uw vader zou overleden zijn toen u 12 jaar was (verklaringen Zwitserland, p. 3, 5, 6. Hierna: CH, p. x). In België daarentegen liet u verstaan dat u geboren bent in Abbashaul district, Asmara en er verbleef tot aan uw vertrek, uw vader zou u nooit gekend hebben waardoor u er onmogelijk bij gewoond zou kunnen hebben (DVZ, nr. 10, NPO I, p. 3, 11 en NPO II, p. 3, 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd er u ook gevraagd of u ooit bij S. (...) woonde aangezien u dat verklaarde in Zwitserland, maar u stelde duidelijk dat u er wel vaak was en lang bleef, maar dat u er nooit gewoond heeft (NPO II, p. 7). U werd ook meermaals geconfronteerd met de stelling dat u in Zwitserland aangaf in Adi Abagi geboren te zijn en er geleefd te hebben tot uw 12e en dus niet heel uw leven in Asmara gewoond zou hebben. Waarop u louter zei dat u dat niet had gezegd, en dat het een vergissing geweest moet zijn en u enkel naar het dorp op bezoek ging toen u klein was. U werd verder gewezen op uw verklaringen in Zwitserland omtrent uw moeders verhuis naar Ethiopië toen u twee jaar was en het feit dat tijdens uw gesprek in Zwitserland aangaf dat uw familie (moeder en broer) nog steeds in Ethiopië zou wonen (CH, p. 7). U deed die Zwitserse verklaringen af als een vergissing van de tolk of de Zwitsers en dat het verhaal ging over uw grootmoeder- en vader, maar niet over uw eigen moeder en uzelf (NPO II, p. 6). U verontschuldigde zich over uw verkeerde verklaringen in Zwitserland, maar een afdoende verklaring waarom u dergelijk inconsistentie verklaringen aflegde over uw verblijfplaatsen en deze van uw familie bleef uit waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheden vaststaan (NPO I, p. 11 en NPO II, p. 10). Zodoende wordt reeds een serieuze discrepantie vastgesteld in uw verklaringen tussen Zwitserland en België. Het meest frappante verschil in uw verklaringen, namelijk bij uw vader gewoond te hebben versus uw vader nooit gekend hebben, kan onder geen enkel beding goed gepraat worden.*

*Ook tijdens uw verschillende verklaringen op het CGVS kon u overigens geen consistente verklaringen afleggen over uw specifieke woonplaatsen in Eritrea, daar u bij het DVZ aangaf afkomstig te zijn van de Geza Berhanu wijk (DVZ, nr. 10) en ten overstaan van het CGVS tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud het enkel over uw woonplaats in Abbashaul had (NPO I, p. 3). U werd uitdrukkelijk gevraagd of u dan altijd in hetzelfde huis woonde, wat u beaamde (NPO I, p. 3). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zei u plots dat u zowel in Gejeret als in Enda Nora heeft gewoond en later pas naar Abbashaul verhuisde (NPO II, p. 4) waardoor u onmogelijk altijd in hetzelfde huis in Eritrea woonde. Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u alles behalve duidelijk zicht geeft omtrent uw eigenlijke verblijfplaatsen in Eritrea, zelfs nadat u verschillende kansen kreeg om uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent uit te leggen.*

*Ook over de verblijfplaatsen van uw familieleden legde u tegenstrijdige verklaringen af in de verschillende landen. In Zwitserland vertelde u dat uw zus bij uw grootouders in Adi Abagi verbleef. Uw moeder zou Eritrea verlaten hebben toen u zelf twee jaar was (in het jaar 2000) en ze zou in Ethiopië bevallen zijn van uw broer (zie eerder). Op het moment van uw interview in Zwitserland wist u dat uw moeder in Awash, Ethiopië woonde, maar u wist niet waar uw broer verbleef (CH, p. 7). Over uw eigen zoon zei u in Zwitserland dat hij werd achtergelaten bij S. (...) in Asmara (CH, p. 6). In België verklaarde u compleet andere dingen over de verblijfplaatsen van uw familieleden. Hoewel u uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS begon met te verklaren dat zowel uw zus als moeder in Abbashaul, Eritrea woonden verklaarde u later plots dat ze in Ethiopië verbleven. Uw broer zou wel altijd in Abbashaul gebleven zijn (NPO I, p. 3 en 6). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u dan weer aan dat uw moeder, zus en zoon terugkeerden van Ethiopië naar Eritrea. Uw zoon zou volgens uw Belgische verklaringen dan weer altijd bij uw moeder gebleven zijn en dus niet achtergelaten zijn bij S. (...) in Asmara (NPO I, p. 3, 6). Die laatste stelling bevestigde u nogmaals tijdens uw tweede gesprek op het CGVS, na*

confrontatie met die tegenstrijdigheid hamerde u op het feit dat S. (...) uw familie gewoon veel hielp, maar dat uw zoon altijd bij uw moeder bleef (NPO II, p. 7 en 10). Opnieuw kon u geen eenduidige verklaringen afleggen over de verblijfplaatsen van uw eigen familieleden en uw eigen zoon.

Zowel uw verklaringen over uw scholing als over uw beroep verschillen in beide landen. U haalde in Zwitserland aan maar tot de 3e graad naar school te zijn gegaan in Adi Abagi en er geen schoolkaart te bezitten (CH, p. 5 en 8). In België gaf u dan weer aan in Asmara naar school te zijn gegaan tot de vijfde (DVZ) of zesde graad (CGVS) en zou u wél een schoolkaart gehad hebben (DVZ, nr. 11, NPO I, p. 4 en NPO II, p. 4). Over uw eigen beroep zei u in Zwitserland eerst als huisslavin gewerkt te hebben van uw stiefmoeder en daarna zou u in het restaurant van S. (...) gewerkt hebben (CH, p.5). In België maakte u daarvan dat u uw moeder hielp met dingen op straat te verkopen, maar dat u daarbuiten nooit ander werk gehad zou hebben (NPO I, p. 4). U gevraagd naar uw Zwitserse verklaringen over S. (...) zei u dat ze een vriendin was van uw moeder die jullie soms (financieel) hielp. U beaamde wel dat S. (...) een restaurant had en dat u er wel eens ging helpen, maar bleef erbij dat u er niet echt gewerkt had (NPO II, p. 7), waarmee u de vastgestelde discrepantie echter niet verklaart maar louter ontkent. Wederom wijken uw verklaringen tussen de verschillende landen enorm af en kon u hiervoor geen deugddoende uitleg geven. Over uw partners verklaarde u in Zwitserland dat u een koppel was met M. (...) in Eritrea, u wou zelfs met hem trouwen en sprak doorheen uw verklaringen in Zwitserland vol lof over hem en gaf aan dat hij uw zoon genegen was waaruit duidelijk kan afgeleid worden dat u een sterke en romantische band had met hem (CH, p. 3, 8). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldde u M. (...) dan weer helemaal niet uit eigen beweging en zou u pas in België uw eerste liefde gevonden hebben (NPO I, p. 6). U geconfronteerd met deze vaststelling zei u dat er een probleem geweest moet zijn met de tolk en lachte het idee dat u met M. (...) wou trouwen helemaal weg (NPO I, p. 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud gaf u wel toe dat u een hechte band had met M. (...), maar bleef u erbij nooit een relatie met hem gehad te hebben. U zei dat u door hem gekwetst werd en dat u niet meer over hem wou praten (NPO II, p. 2 en 5), wat in schril contrast staat met het feit dat u zo genegen over M. (...) sprak in Zwitserland terwijl hij u net voor uw interview zou ingelicht hebben van het feit een kind te verwachten met een andere vrouw (CH, p. 3, 8, 10 en NPO II, p. 5). Wat er ook van zij, is het ongeloofwaardig dat u uw kansen op internationale bescherming, zowel in Zwitserland als in België, zou wagen omwille van een persoonlijk conflict met M. (...) indien u werkelijk het land verliet omwille van zware problemen en wetende dat u gestraft zou worden bij terugkeer."

Uit de hierboven aangehaalde motieven en uit de notities van de beide persoonlijke onderhouds op het CGVS blijkt dat verzoekster meermaals geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen, zodat het niet ernstig is dat zij in haar verzoekschrift stelt dat de dossierbehandelaar nergens de moeite maakte om haar te confronteren met al deze kritiek.

Waar verzoekster laat gelden dat haar relaas in Zwitserland ingefluisterd werd door haar toenmalige vriend M. die haar, als jonge en onervaren vrouw, heel gemakkelijk kon overtuigen dat zij met deze versie gemakkelijker erkend zou worden als vluchteling, beperkt zij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoekster stelt verder dat zij met M. een liefdesverhouding had die in Eritrea was ontstaan en later in Zwitserland werd verder gezet, tot zij diende vast te stellen dat hij haar bedroog, doch blijft steken in het herhalen van één versie van de door haar afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Hetzelfde geldt waar verzoekster aangeeft dat zij altijd bij haar moeder in Eritrea leefde en dus effectief haar vader nooit gekend heeft, dat zij nooit bij S., de vriendin van haar moeder, heeft gewoond en dat haar in België afgelegde verklaringen over haar scholing "*het correcte verhaal*" zijn.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeksters grief dat zij zich niet kan verweren "*indien zij niet eens de kans krijgt om het uit te leggen*" en dat zij "*maar één maal gehoord*" wordt, feitelijke grondslag mist. Zij werd in Zwitserland gehoord naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming aldaar. Vervolgens werd zij hier in België een eerste keer kort gehoord bij de DVZ en vervolgens twee keer uitgebreid op het CGVS. Tijdens deze verschillende interviews legde verzoekster verschillende van elkaar ernstig afwijkende verklaringen af, in die mate dat haar algemene geloofwaardigheid zeer zwaar wordt ondermijnd.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het vergoelijken van de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen waar zij wijst op haar beperkte intellectuele capaciteiten en haar labiele emotionele evenwicht, doch zij slaagt er niet in de verschillende tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De Raad wijst er hierbij nog op dat een desgevallend

gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar verblijfplaats(en) in haar land van herkomst, de verblijfplaatsen van haar familieleden, haar scholing en beroep en haar partners. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoekster geenszins aantoonbaar dat zij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om eenvoudige vragen betreffende deze elementen te beantwoorden. Waar verzoekster nog stelt dat geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel en het door haar opgelopen trauma, waardoor zij *“de wekelijkheid iets rooskleuriger schilderde om er beter mee om te kunnen”*, gaat zij voorbij aan de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing:

*“U legde een psychologisch attest neer waarin onder andere verduidelijkt werd dat het voor u moeilijk is om een lineair relaas te geven, dat u moeite heeft met tijdelijke inschattingen en concentratieproblemen heeft. Er kan begrip worden opgebracht voor de moeilijkheden die u hebt, en zonder afbreuk te willen doen aan de in de attesten beschreven pathologie, kan toch opgemerkt worden dat niet kan worden vastgesteld dat uw psychologische problemen in verband staan met de door u in uw asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen. Nergens in dit attest wordt bovendien melding gemaakt van een aantasting van uw geheugen en uw cognitieve vermogens, waardoor u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Hoewel in het attest wordt vermeld dat het voor u moeilijk is een lineair verhaal te vertellen blijkt dat u zowel in Zwitserland als in België in staat bleek te zijn om vlotte en duidelijke verklaringen af te leggen en dat u in beide landen over ruim voldoende cognitieve capaciteiten bleek te beschikken om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen. Desondanks weken uw verklaringen in Zwitserland en België compleet van elkaar af zonder dat u voor die discrepanties een bevredigende uitleg kon geven. Zoals hierboven beschreven werd u meermaals geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, u stak dit op de stress die u ervaarde, op het feit dat u gekwetst werd door M. (...), vergissingen van zowel uw kant als van de kant van de asielinstanties en op fouten van de tolk. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat uw afwijkende verklaringen verder gingen dan zaken over M. (...), waarop u kwaad was, maar opnieuw stak u het louter op een vergissing dat het verhaal van uw moeder als het uwe werd beschouwd, u begreep zelf ook niet hoe dit als het uwe beschouwd kon worden in Zwitserland (NPO II, p. 10). Uw excuses ter rechtvaardiging van uw talloze tegenstrijdige verklaringen konden niet overtuigen. Er werd al uiteengezet waarom er geen geloof werd gehecht aan uw excuus dat u door uw conflict met M. (...) geen consistente verklaringen kon afleggen. Verder zijn uw verklaringen in die mate afwijkend dat deze verschillen ook niet kunnen worden afgeschoven op stress en al helemaal niet op zoveel fouten van de asielinstanties en/of tolken. Bovendien blijkt uit uw eigen rechtzettingen dat u wel degelijk bewust bent van de discrepanties in uw verklaringen en dat u bewust de waarheid ombuigt. De vaststelling dat u bovendien eerst verklaarde wel degelijk ‘bijna hetzelfde’ te hebben verklaard in Zwitserland in plaats van meteen duidelijkheid te verschaffen over wat kon verschillen en waarom doet verder volledig afbreuk aan uw geloofwaardigheid (NPO I, p. 8). Met andere woorden verzaakte u aan uw plicht tot medewerking en uw plicht tot duidelijkheid te scheppen in uw reële situatie.”*

Verzoeksters betoog in het verzoekschrift en de omstandigheid dat zij het psychologisch attest dat zij reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij haar verzoekschrift, werpen hierop geen ander licht.

Waar verzoekster laat gelden dat haar moeder om van haar te bevallen naar de woonplaats van haar eigen moeder ging in Adi Abagi in Senafe, maar dat dit verblijf heel tijdelijk was, en dat haar moeder twaalf jaar bij haar grootouders woonde, geeft zij een nieuwe wending aan haar verklaringen die noch met haar in Zwitserland afgelegde verklaringen, noch met deze afgelegd in België overeenstemt. Het hoeft geen betoog dat dit niet ernstig is.

Waar verzoekster stelt dat de eigen woning van haar moeder *“eerst nabij het herkenningspunt Enda Nora, een kalkfabriek, die in Gejeret district in Asmara gelegen is”* was, wat *“een en dezelfde locatie”* zou zijn, en dat zij daarna verhuisden *“naar de wijk Geza Berhanu in het Abu Shaul district, nog steeds in Asmara”*, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling dat dit tegenstrijdig is met haar verklaring dat zij altijd in hetzelfde huis woonde. Dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS zou hebben bevestigd dat zij ook altijd in hetzelfde huis heeft gewoond omdat zij deze vraag interpreteerde als *“in een woonhuis”* en *“dus niet één en hetzelfde huis gedurende heel haar leven maar wel een volledig huis in tegenstelling tot een gedeeld huis of appartementsgebouw”*, is gezien de duidelijke vraagstelling en de context van de vraag niet ernstig. Voor zover verzoekster nog zou menen dat de aangehaalde tegenstrijdigheden weinig of geen verband houden met de kern van de zaak, beperkt zij zich tot het louter minimaliseren ervan, doch zij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, in concreto te weerleggen.

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar school in de vijfde graad afwerkte en tijdens de zesde graad zwanger was en toen de school verliet, verklaart zij niet waarom zij op de DVZ stelde dat zij tot de vijfde

graad naar school gegaan was en in strijd daarmee op het CGVS stelde dat zij tot de zesde graad naar school gegaan was.

Verzoekster doet in haar verzoekschrift de stelling in de bestreden beslissing als zou ze in haar tweede persoonlijke onderhoud gezegd hebben dat ze geen relatie had met M. af als pertinent onwaar, doch zij gaat eraan voorbij dat zij tijdens dat persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in Eritrea geen relatie hadden, maar gewoon vrienden waren en dat M. haar had geholpen om van Italië naar Zwitserland bij hem te blijven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 23 april 2021, p. 5). Deze verklaring klemmt wel degelijk met haar eerdere verklaring in Zwitserland dat zij met M. een koppel was in Eritrea.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in wezen beperkt tot het louter ontkrachten, minimaliseren, vergoelijken en ontkennen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en tot het aanreiken van verklaringen *post factum*, doch dat zij er niet in slaagt de veelvuldige tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Bij het voorgaande komt nog dat verzoekster ook over wat haar in Eritrea overkomen zou zijn volledig uiteenlopende verklaringen gaf ten aanzien van de Zwitserse en Belgische asielinstanties. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

*"U gaf namelijk aan dat u schrik had in Eritrea omdat u het slachtoffer werd van een verkrachting (NPO II, p. 5). Er dient echter vastgesteld te worden dat u ook over die verkrachting afwijkende verklaringen aflegde. Om te beginnen gaf u in Zwitserland aan verkracht te zijn geweest op 16-jarige leeftijd (CH, p. 9) terwijl u in België zei dat u 13 jaar was op het moment van die feiten (NPO I, p. 4 en 6). Nog meer verbazingwekkend zijn uw volstrekt tegenstrijdige verklaringen over de daders van het incident aangezien u in Zwitserland verklaarde dat u werd verkracht door twee soldaten die u niet kende en dat u omwille van schrik en schaamte geen klacht durfde in te dienen (CH, p. 3 en 9). Uit uw verklaringen van het CGVS blijkt dan weer dat u de dader bij naam kende, E. (...), het zou een klant van uw moeders winkel geweest zijn. De familie van de dader zou zelfs naar het doopfeest van uw zoon gekomen zijn en verder wist u te vertellen dat de dader zelf waarschijnlijk het land ontvluchtte uit angst voor de gevolgen van zijn daad. Volgens uw verklaringen in België vertelde u niemand wat u overkomen was omdat u zich mishandeld voelde en u wou dat niemand u zag (NPO I, p. 7). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, maar u zei louter dat u in Zwitserland niet zou gezegd hebben dat u door twee soldaten werd verkracht, dat u veel stress had en geen asielaanvraag wou indienen in Zwitserland (NPO I, p. 10). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u over die tegenstrijdigheden aan dat u van slag was die dag omdat M. (...) te kennen gaf een kind te verwachten met een andere vrouw waardoor u niet wist wat te zeggen tijdens het interview en dat u weg wou uit Zwitserland om M. (...) nooit meer te zien (NPO II, p. 5). Niet enkel dient er opgemerkt te worden dat u tijdens de twee verschillende persoonlijke onderhouds op het CGVS compleet andere verklaringen gaf voor de tegenstrijdigheden, ook dient er gewezen te worden op het feit dat het ongeloofwaardig is dat u uw aanvraag tot internationale bescherming in gedrang zou brengen omwille van een persoonlijk conflict en dient er gewezen te worden op de lovende manier waarop u over M. (...) sprak tijdens uw interview in Zwitserland (CH, p. 3, 8, 10 en NPO II, p. 5). U gewezen op het feit dat er uit uw Zwitserse dossier niet blijkt dat u er gedwongen werd een asielaanvraag in te dienen, u ging zelf naar de politie om een aanvraag in te dienen, verzaakte u nog steeds om uit te leggen waarom uw verklaringen tussen de twee landen zo fel verschilden van elkaar daar u bleef benadrukken dat u niet van plan was in Zwitserland asiel aan te vragen (CH, p. 6, 8 en NPO I, p. 11)."*

Verzoekster beroept zich in haar verzoekschrift opnieuw op het advies van M. ter verklaring van haar leugenachtig verhaal in Zwitserland, doch zij werpt geen ander licht op de overwegingen in de bestreden beslissing dat zij tijdens de twee verschillende persoonlijke onderhouds op het CGVS compleet andere verklaringen gaf om de tegenstrijdigheden te verklaren en dat het ongeloofwaardig is dat zij haar aanvraag tot internationale bescherming in gedrang zou brengen omwille van een persoonlijk conflict. Dat verzoekster in België andere verklaringen aflegt over de feiten die zij in Eritrea verklaart te hebben meegemaakt dan wat zij daarover in Zwitserland heeft gesteld, komt de geloofwaardigheid van deze verklaringen al niet ten goede. Dat verzoekster ter verschoning van die tegenstrijdigheden dan ook nog eens verschillende verklaringen aflegt voor de Belgische asielinstanties, ondermijnt haar al wankelende geloofwaardigheid alleen maar verder.

Waar verzoekster aanvoert dat zij in België de waarheid vertelde over haar verkrachting, met name dat zij toen ongeveer 13 jaar oud was en dat zij de persoon die haar verkrachtte kende, blijft zij steken in het

herhalen van één versie van de door haar afgelegde verklaringen. De Raad herhaalt dat het louter volharden in één versie van de beweemde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Verzoekster beperkt zich voorts tot een loutere bewering waar zij nog stelt dat het feit dat zij als meisje niet alleen onteerd maar ook volledig genegeerd werd onbetwist voor een bijkomend trauma zorgde. Zoals hierboven al aangehaald, kan op basis van de door haar voorgelegde medische stukken niet worden vastgesteld dat haar psychologische problemen in verband staan met de door haar in haar asielrelaas aangehaalde gebeurtenissen.

Ten slotte stelt de adjunct-commissaris nog op goede gronden vast dat de verklaringen die verzoekster in Zwitserland aflegde over haar illegaal vertrek uit Eritrea afwijken van wat zij hierover verklaarde in België. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

*“Uw illegaal vertrek uit Eritrea is echter de kern van uw asielmotief en er mag dan ook verwacht worden van u dat u daarover van bij het begin, zowel ten aanzien van de Zwitserse als Belgische asielinstanties, eenduidige en waarheidsgetrouwe verklaringen over aflegde, wat in casu niet het geval is. Volgens uw verklaringen in Zwitserland nam u de bus naar Senafe en werd u aan een controlepost tegengehouden, maar omdat u geen identiteitskaart had werd u gevangengenomen voor één nacht tot uw familieleden u kwamen helpen (CH, p. 8). Bij het CGVS daarentegen zei u dat u bij de controlepost in Keskesse werd tegengehouden en er moest blijven omdat er uit uw schoolkaart bleek dat u in Asmara woonde (NPO I, p. 12 en NPO II, p. 8). Van een identiteitskaart die u niet zou bij hebben was geen sprake meer. Volgens uw Zwitserse verklaringen zou u nadat u werd vrijgelaten onmiddellijk uw tocht naar Ethiopië hebben verder gezet en er reeds de volgende ochtend zijn verwelkomd door Ethiopische soldaten, in het dorp ‘Aromo’ (CH, p. 8). In België gaf u dan weer te kennen dat u na uw nacht in de controlepost doorreisde naar Adi Abagi en dat u daar bij uw grootmoeder verbleef. In uw eerste verklaringen bij het CGVS gaf u aan een nacht bij uw grootmoeder gebleven te hebben, tijdens het volgende persoonlijk onderhoud bleef u er misschien wel een week, alleszins langer dan één nacht. Vervolgens zou u doorgereisd zijn naar Aromo in Eritrea waar u bij onbekenden overnachtte en pas de volgende dag wandelde u door naar Ethiopië (NPO I, p. 12, 14 en NPO II, p. 8). In Zwitserland zou u dus twee nachten of zelfs een week minder onderweg zijn geweest en niet bij uw grootmoeder overnacht hebben en niet bij onbekenden in Aromo. Verder bleek u in Zwitserland onder de indruk te zijn dat Aromo in Ethiopië lag, maar wist u in België dan weer wel dat dit in Eritrea ligt (CH, p. 8 en NPO I, p. 12). In België bleek u zichzelf ook tegen te spreken over waar en wanneer u het meisje leerde kennen waarmee u de grens overstak. Eerst gaf u aan haar in Adi Abagi ontmoet te hebben en in datzelfde gesprek gaf u later aan haar pas in Aromo ontmoet te hebben. Tijdens uw volgende gesprek gaf u opnieuw aan dat u in Aromo een meisje ontmoette die van Adi Abagi was waarmee u afsprak samen te vertrekken (NPO I, p. 13 en 14 en NPO II, p. 9). Het behoeft weinig verduidelijking dat u er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent uw illegale uitreis uit Eritrea, waardoor deze alle geloofwaardigheid missen. Ook uw verdere reis eenmaal u de grens met Ethiopië was overgestoken is frappant tegenstrijdig. U vervolgde namelijk uw verklaringen in Zwitserland met aan te geven dat u in Endabaguna kamp in Ethiopië werd geregistreerd en later naar Adi Harish vluchtelingenkamp werd overgebracht en dat u daar dan zes maanden verbleef om daarna verder te reizen naar uw moeder in Awash en nog eens drie maanden later uw vlucht richting Europa verder aanvatte (CH, p. 8). In België vertelde u ook over Endabaguna en Adi Harish vluchtelingenkamp, maar maakte u echter geen gewag van een tussenstop bij uw moeder, sterker nog, u liet uitschijnen Awash niet eens te kennen (NPO, p. 16 en 17). Later gaf u aan het CGVS wel toe dat u Awash kende omdat uw moeder u had gezegd dat jullie daar familie zouden hebben. Op de vraag waarom u Awash dan vermeldde in Zwitserland zei u dat uw verhaal vergist moet zijn geweest met dat van uw moeder (NPO II, p. 10). Volgens uw verklaringen in België verbleef u niet bij uw moeder tijdens uw tocht door Ethiopië en liet u haar niet weten dat u uw vlucht aanvatte, maar contacteerde u haar onderweg om haar op de hoogte te brengen. De verklaringen daarover verschillen dan weer tussen uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud. Op 25 augustus 2020 vertelde u dat u uw moeder op de hoogte bracht van uw vertrek uit het land nadat u in Ethiopië aankwam en dat uw vrienden vanuit Italië moesten bellen omdat het onmogelijk was om van Ethiopië naar Eritrea te bellen, maar op 23 april 2021 verklaarde u dat u uw moeder wel zelf telefonisch kon spreken en dat u haar belde vanuit Soedan (NPO I, p. en NPO II, p. 9). Over die laatste discrepantie zei u dat u zich misschien vergiste, maar dat u wel degelijk zelf uw moeder belde om te zeggen dat u veilig was aangekomen (NPO II, p. 9). Verder gaf u in Zwitserland aan een week in Hajer, Sudan geweest te zijn, een maand in Khartoem, Sudan en twee weken in Libië (CH, p. 8). Op het CGVS zei u een maand in Hajer geweest te zijn, twee maanden in Khartoem en acht maanden in Libië (NPO I, p. 17). De door u vooropgestelde tijdlijn en gebeurtenissen onderweg verschillen enorm tussen beide landen en er zijn ook afwijkingen in uw Belgische verklaringen onderling hierover. De discrepanties in uw verklaringen over uw illegale vlucht zijn aanzienlijk wat er toe noopt te concluderen dat u geen reëel zicht gaf over de door u afgelegde route en wijze waarop u Eritrea illegaal verliet.”*

Verzoekster erkent in haar verzoekschrift dat haar verhaal over haar vlucht uit Eritrea enkele verschillen bevat, maar meent dat deze vooral te wijten zijn aan verwarring. Zij beperkt zich aldus tot het vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, doch zij slaagt er met dit summiere betoog niet in deze tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Voorts meent verzoekster dat haar verklaringen in Zwitserland en in België omtrent de arrestatie volledig correct zijn en elkaar aanvullen. Zij betoogt dat zij de bus nam en in de controlepost aan Keskesse, vlakbij Senafe, werd tegengehouden omdat ze geen identiteitskaart had. Het enige wat ze kon geven was haar schoolkaart, die haar echter niet de toelating gaf om Asmara te verlaten. Ze zou zijn gearresteerd en haar oom T. die in Senafe een bekende garage had, vermeld hebben en die zou haar de volgende dag zijn komen halen. Met dit kunstmatige betoog tracht verzoekster haar tegenstrijdige verklaringen met elkaar te verzoenen, doch geeft zij in wezen een derde verklaring die verschilt van de verklaringen die zij in België en Zwitserland aflegde, wat uiteraard niet ernstig is. Hoe dan ook dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster geen zicht biedt op de wijze waarop zij Eritrea verlaten heeft.

Verder acht de Raad de discrepanties tussen de verklaringen die verzoekster aflegde over haar reisweg uit Eritrea en de tijdspanne waarbinnen zij deze reisweg aflegde te groot om zo maar te kunnen stellen dat deze niet de grond van een negatieve beslissing kunnen zijn.

De vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over cruciale aspecten van haar levensloop, over wat haar in Eritrea zou zijn overkomen en over haar illegaal vertrek uit Eritrea, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

In zoverre verzoekster hekelt dat zij tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden en artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht, herhaalt de Raad dat uit de notities van de persoonlijke onderhouds op het CGVS blijkt dat zij meermaals geconfronteerd werd met tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen. Zo verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden niet geconfronteerd zou zijn – verzoekster duidt niet welke dat dan zouden zijn –, wijst de Raad er nog op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de adjunct-commissaris niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en dat de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Bovendien wijst de Raad er nog op dat het feit dat verzoekster niet met de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Ten slotte heeft verzoekster, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels haar verzoekschrift ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, een mogelijkheid waarvan zij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee zij de Raad niet heeft weten te overtuigen.

De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende:

*“Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. U maakte dan ook niet aannemelijk ooit dienstplichtig geweest te zijn of dit te zullen zijn in geval van terugkeer naar Eritrea. Uit onze informatie blijkt verder dat vrouwen met kinderen de facto vrijgesteld worden van hun dienstplicht (zie informatie in uw administratief dossier). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal*

*vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren."*

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 7, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

*"De identiteitskaart van uw moeder toont louter haar identiteit aan. De foto van uw vader in uniform biedt geen garantie omtrent wie er te zien is op de foto, waar en in welke omstandigheden deze foto werd genomen en houdt bovendien geen verband met bovenstaande motieven. De doopakte van uw zoon bevat louter gegevens met betrekking tot zijn doop. Uit de foto van uw haar blijkt niet in welke omstandigheden deze werd genomen en omwille van welke reden u te kampen heeft met haaruitval. De medische documenten van uw ziekenhuisopname in Italië en omtrent uw zwangerschapsafbreking in België worden niet in twijfel getrokken en tonen aan dat u effectief (twee) zwangerschapsafbrekingen onderging. Omtrent uw psychologisch attest d.d. 31 januari 2020 werd reeds uiteengezet waarom deze vaststellingen uw tegenstrijdige verklaringen niet kunnen vergoelijken. Verder kan een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.*

*U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit, nationaliteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid."*

Deze motieven worden door verzoekster niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Dat verzoekster het psychiatrisch attest van 31 januari 2020 dat zij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij haar aanvullende nota (aanvullende nota verzoekster, stuk 2), werpt hierop geen ander licht.

Het door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde verslag "*Eritrea: Full Country Dossier*" van World Watch Research van januari 2022 (stukkenbundel verzoekster, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de door haar aangevoerde nood aan internationale bescherming *in concreto* aan te tonen en blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke. De Raad voegt hier nog ten overvloede aan toe dat uit dit verslag niet kan blijken dat in Eritrea sprake is van groepsvervolging van alleenstaande vrouwen of van christenen en dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een vervolgingsvrees omwille van deze hoedanigheid. Het is dan ook niet ernstig dat zij deze vrees voor het eerst in haar verzoekschrift aanhaalt.

Wat betreft het gezondheidsboekje van haar kind dat verzoekster bij haar aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoekster, stuk 1), stelt de Raad vast dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135) en kan uit een dergelijk document hoe dan ook niet blijken dat verzoekster in haar land het slachtoffer is geweest van een verkrachting. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing nergens wordt betwist dat verzoekster een kind heeft. In tegendeel, er wordt net op gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat vrouwen met kinderen *de facto* vrijgesteld worden van hun dienstplicht.

Het ongedateerd schrijven van C. D. (aanvullende nota verzoekster, stuk 3) ten slotte, heeft betrekking op feiten die verzoekster in België (abortus) en in Italië (verkrachting) heeft meegemaakt en is dan ook niet van aard om te besluiten dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst, Eritrea, een gegronde vrees voor vervolging moet hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, en dit nog daargelaten het gesolliciteerde karakter van dit stuk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

#### 2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Eritrea.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

In de mate dat verzoekster verwijst naar de hongersnood die in Eritrea aanwezig is en waarmee zij stelt te kampen te zullen hebben in geval van terugkeer naar haar land, wijst de Raad er vooreerst op dat zij een dergelijk argument niet heeft aangehaald in de loop van de administratieve procedure. Hoe dan ook toont verzoekster niet aan dat haar preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Eritrea wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat voor het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld specifiek, dit is individueel, van aard dient te zijn. Uit haar betoog in het verzoekschrift blijkt niet dat verzoekster in Eritrea persoonlijk wordt geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zij toont namelijk niet aan dat zij bij een terugkeer naar Eritrea op een intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Haar mogelijk preciaire situatie en leefomstandigheden bij terugkeer naar Eritrea vallen aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Eritrea zou hebben gekend.

2.3.5.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN